

S f i n k s.

Pred mano stojiš, oj Sfinks egipčanska,
 ki veke in veke kljubuješ nevihtam
 in gledaš vrvenje, drevenje sveta,
 krog tebe se himne vesele pojó:
 »Pregnane temine so časov nekdanjih,
 radujte se, ljudstva, in slavo zapojte
 nam, Muzam, ki luč smo prižgale sijajno
 in nočno temó razjasnile smo vam!«

In čuj, kakor grom nad pustinjo bobni:
 »Slepota, slepota, brezkončna slepota,
 nevednost, da eno sta noč ali dan,
 da večno atomi ostajajo isti
 in vsakemu trdno določen je pot,
 da eno so vsi, in slehern je eno,
 da eno sva Fidijev Cevz in jaz, Sfinks,
 da vse je minljivo in trajna le moč,
 ki vstvarja in ruši, da vstvarja na novo,
 ta moč, ki Ljubezen pravečna se zove!«

In tiha noč plava naprej nad pustinjo
 in Nila valovi skrivnostno šume;
 in njih šepetanje poslušam, poslušam,
 in v prsih se krči drhteče srce . . .

J. Hacin.

Na grobovih.

Megle težke, megle sive
 po dolini se podijo,
 v dalje daljne, nedogledne
 črez gore, črez plan hitijo,

V dalje daljne trepetaje
 spejo smrtne pesmi glasi
 in zvonovi vsi zvonijo
 tihotožno tam na vasi.

Dež z oblakov pada, pada
 tu na križe, na gomile:
 zdi se 'mi, kot tvoje solze
 bi na mojo dušo lile.

A. Gradnik.

